

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת וְאַתְחַנֵּן

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק כ"ג

קונטרס 653

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ע"א: שעל ידי לימוד הזוהר הקדוש ננצח את הערב רב, כָּלֵב, נחש, אָדוּם וְיִשְׁמַעֵאל, ואכמ"ל, [וכתבתי כבר על זה לערך 17 ספרים].

עוד אֶפְשֶׁר לומר דְּבָרָיו הקדושים, כְּמִבְאֵר בְּתַקוּנֵי זוהר (דף נ"ג): על ידי שְׁנֵת־דְּבָק בְּהַצְדִּיק שֵׁשׁ לוֹ כַּח לְהִגֵּן וְלִהְיוֹת תַּבַּת נֹחַ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הוא הַרְשֵׁב"י הקדוש שֶׁהִבְטִיחַ (סֵפֶה דף מה): וְאָמַר חֲזָקִיָּה אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי יָכוֹל אֲנִי לִפְטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד עַתָּה, וכו'.

ח) הָעֶרֶב רַב הֵם: הַמְּחַבְּלִים הָאֲמֹתָיִים וּמְצַעְרִים אֶת יִשְׂרָאֵל

וּבְתַקוּנֵי זוהר (דף נ"ג): כְּתוּב: דָּג גָּדוֹל אִיהוּ עֶרֶב רַב, דְּאִינוּן (נ"א דְּאִיְהוּ) רַב הַחֹבֵל, מֵאֵן חֹבֵל אֶלָּא רַב מִכָּל מַלְאָכֵי חַבְלָה, אִיהוּ חֹבֵל, וְאִיהִי חַבְלָה, עֶרֶב רַב בְּנִין דְּלִילִית חַיִּיבָא, דְּבַהוֹן חָאבוּ יִשְׂרָאֵל וְחַבְּלוּ יַת בְּשַׂרְיֵיהוּ בְּאֵת בְּרִית, אִינוּן רַב עֲלֵייהוּ בְּגִלוּתָא, וְאִינוּן דָּגָה לְיִשְׂרָאֵל, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ (בְּמִדְבָר י"א ה) זְכַרְנוּ אֶת הַדָּגָה וְגו'.

[בְּאִוֵּר: מִבְּאֵר הַפְּסוּק (יִזְהָר ב' א'), דָּג גָּדוֹל רוֹמֵז עַל הָעֶרֶב רַב שֶׁהֵם תַּחַת מְמַשְׁלֵתוֹ שֶׁל הַסֵּמ"ךְ מ"ם, הַנִּקְרָא רַב הַחֹבֵל שֶׁהוּא רֹאשׁ לְכָל מַלְאָכֵי חַבְלָה, וּבֵת זִוּגוֹ נִקְרָאת חַבְלָה, וְהָעֶרֶב רַב נִקְרָאִים בְּנִים שְׁלֵה, שֶׁעַל יָדָם חֻטְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָה וְחַבְּלוּ וְהִשְׁחִיתוּ אוֹת בְּרִיתָם, וְאֵלוֹ הָעֶרֶב רַב נַעֲשׂוּ רֹאשִׁים עַל יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּת מִפְּנֵי שֶׁשְׁמַעוּ לָהֶם, וְהֵם מְבִיאִים דְּאִגוֹת לְיִשְׂרָאֵל בְּצַעַר שְׁמַצְעָרִים אוֹתָם, וְזֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (בְּמִדְבָר י"א ה) "זְכַרְנוּ אֶת הַדָּגָה" – מִלְשׁוֹן דְּאָגָה].

וּבְאִוֵּר: כְּעֵין זֶה יַעֲשֶׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנִסּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַגְּאֻלָּה הַאֲחֵרוֹנָה, כְּדִי לְבַרֵּר אֶת הַנְּשָׁמוֹת הַקְּדוּשׁוֹת מִן הַנְּשָׁמוֹת הַטְּמָאוֹת, עַל יְדֵי שִׁיכְבִּיד עֲלֵיהֶם עַל הַגְּלוּת וְהַצָּרוֹת, וְהַצְדִּיקִים הַמְּאֻמְיָנִים בְּה' שֶׁכָּל הַצָּרוֹת הֵן רַק נְסִיוֹנוֹת וְהֵן לְטוֹבָה, יִתְלַבְּנוּ וְיִטְהַרוּ מִשְׁמָאֲתָם וְיִתְדַבְּקוּ בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּיָתֵר שְׂאֵת בְּתוֹכָהּ וְתַפְלָה, וְהַרְשָׁעִים יֵצְאוּ מִכִּלְל יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁתַּמְדּוּ וְיִאֲבָדוּ וְלֹא יֵרָאוּ בְּטוֹבָה, וְזֶה מֵה שֶׁכְּתוּב "וְהַרְשִׁיעוּ רָשָׁעִים" אֵלּוּ שְׁמוֹצָד הַרַע, וְיִתְקַים בְּהֵם הַפְּסוּק בִּירוֹחֶק (י"ג ט) "וְאֵל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל לֹא יְבוֹאוּ" וְלֹא יִזְכּוּ לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאֶרֶץ הָעַמִּים הוֹרֶגֶת אוֹתָם].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו סגיאין, ובגלותא בתראה עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון, ודא איהו (שמות ז יח) והדגה אשר ביאור מתה.

[ובזמן שיצאו ישראל ממצרים, נהרגו הסיגים – הם הרשעים שמתו במפת חשך, וכן בגלות האחרון קדם ביאת המשיח, עתיד הקדוש ברוך הוא להרוג את כל הרשעים שהם הערב רב, שזהו זמן הברור. וזה שכתוב (שמות ז, יח), "והדגה אשר ביאור מתה" – שאז תמות ותבטל הקלפה פלונית שנקראת דגה].

ט) רק לישראל הדבוקים בזוהר הקדוש יהיה אור במושבותם

ויבאש היאור דא אורייתא, דאתמר בה (משלי ו כג) ותורה אור, סרחת לגביהו, ואתמר בישראל (שמות א כב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, אור איהו ר"ז, היאורה בת זוגיה דהוא אור, דאתמר בה (שם י כג) ולכל בני ישראל היה אור במושבותם.

[באור: ומבאר "ויבאש היאור" זה התורה הקדושה שנקראת אור מלשון "ותורה אור", וזאת התורה היתה מבזה בעיני הערב רב כמאמר חז"ל (בסוף סוטה) בעקבות המשיח... וחכמת סופרים תסרח, ויראי חטא פמאסו, והאמת תהא נעדרת.

וכן בסנהדרין (צז). תניא, רבי יוסי אומר, דור, שבן דוד בא בו, בית הנועד היתה (לזנות) (לזנות), והגליל יחרב, והגבלן (ישתומם) (יאשם), ואנשי (גליל) (גבול) יסובבו מעיר לעיר ולא יחננו, וחכמת הסופרים תסרח, ויראי חטא פמאסו, ופני הדור כפני כלב, והאמת נעדרת, שנאמר, (ישעיה נט) "ותהי האמת נעדרת וסר מרע משתולל".

אבל בישראל נאמר "כל הבן הילוד היאורה" וגו', כלומר, שאת כל הבן הילוד – ישראל שנקראו בנים מתי שלומדים התורה הקדושה בנגלה

וְאַתְחַנֵּן אֶל ה' בְּעֵת הַהוּא
לֵאמֹר. אֲדַנְיִי יְהוֹ"ה אֵתָהּ
הַחַלּוֹת לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ וְגו'.
רַבִּי יוֹסֵי פְתַח, (ישעיה לח) וַיִּסַּב
חֲזָקָתוֹ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל
אֶל ה'. בֹּא וּרְאֵה כִּמָּה הוּא
הַכֹּחַ הַחֲזָק שֶׁל הַתּוֹרָה וְכִמָּה
הוּא עֲלִיּוֹן עַל הַכֹּל, שֶׁכֵּל מִי
שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, לֹא פּוֹחַד
מֵעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְלֹא פּוֹחַד
מִמְקָרִים רְעִים שֶׁל הָעוֹלָם,
מִשׁוּם שֶׁהוּא אַחוּז בְּעֵץ הַחַיִּים
וְאוֹכֵל מִמֶּנּוּ בְּכֹל יוֹם.

שְׁהָרִי הַתּוֹרָה מִלְמַדָּת אֵת הָאָדָם
לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, מִלְמַדָּת אוֹתוֹ
עֲצָה אֵיךְ יֵשׁוּב לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ (לְבַטֵּל
לְאוֹתָהּ הַתּוֹרָה), וְאִפְלוּ שֶׁתִּגְזֹר עָלָיו
מִיתָה - הַכֹּל יִתְבַטֵּל וַיִּסְתַּלַּק
מִמֶּנּוּ וְלֹא יִשְׁרָה עָלָיו. (עֲצָה שֶׁל אָדָם
בְּעוֹלָם הַחַיִּים) וְעַל כֵּן צָרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל
בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה וְלֹא יִזְוֶה
מִמֶּנָּה, זְהוּ שֶׁכְּתוּב (יהושע א)
וְהָגִיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאִם מִזִּז
מִמֶּנּוּ אֵת הַתּוֹרָה אוֹ נִפְרַד מִמֶּנָּה,
כִּאלֹו נִפְרַד מִן הַחַיִּים.

בֹּא וּרְאֵה, עֲצָה שֶׁל הָאָדָם,
כִּשֶׁהוּא בּוֹלֵה עַל מִטּוֹ, צָרִיךְ
לְקַבֵּל עָלָיו עַל מַלְכוּת שֶׁל
מַעֲלָה בְּלִב שְׁלָם, וְלְהַקְדִּים
לְמַסַּר אֶלָּו פְּקֻדוֹן נִפְשׁוֹ. וְהָרִי
פְּרִשׁוּהָ, מִשׁוּם שֶׁכֵּל הָעוֹלָם
טוֹעֲמִים טַעַם הַמּוֹת, שֶׁהָרִי
עַץ הַמּוֹת שְׂרׁוֹי בְּעוֹלָם, וְכֹל
רוּחוֹת בְּנֵי אָדָם יוֹצְאוֹת וְעוֹלוֹת
וּמִתְחַבְּאוֹת (וּנְמַסְרוֹ) אֶצְלוֹ. וּמִשׁוּם
שֶׁחַן בְּפִקְדוֹן, גִּלְזָן שְׁבוֹת
לְמַקּוֹמוֹתֶיהֶן.

בֹּא וּרְאֵה, כִּשְׁמַתְעוֹרְרַת רוּחַ

פִּרְשַׁת "אלה הדברים" הוא כפרשת בלק דף קפ"ו ע"א ושם ביתו וכך
הסכימו הקדמונים

פִּרְשַׁת וְאַתְחַנֵּן (דף ר"ם ע"א)

וְאַתְחַנֵּן אֶל יְי' בְּעֵת הַהִיא לֵאמֹר. (דברים
ג) אֲדַנְיִי יְהוֹ"ה אֵתָהּ הַחַלּוֹת
לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ וְגו'. רַבִּי יוֹסֵי פְתַח, (ישעיה
לח) וַיִּסַּב חֲזָקָתוֹ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֶל
יְי'. תָּא חֲזִי, כִּמָּה הוּא חֵילָא תְּקִיפָא
דְּאוּרִייתָא, וְכִמָּה הוּא עֲלָאָה עַל כֹּלָא. דְּכֹל
מָאן דְּאִשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא, לֹא דְחִיל מֵעֲלָאֵי
וְתַמְאֵי. וְלֹא דְחִיל מֵעֲרַעְרוּרִין בִּישִׁין דְּעֲלָמָא.
בְּגִין דְּאִיהוּ אַחִיד בְּאִילְנָא דְּחַיִּי, וְאַכִּיל מִגְּנִיה
בְּכֹל יוֹמָא.

דְּהָא אוּרִייתָא אוּלְיָף לִיה לְבַר נָשׁ, לְמִיּהוּדָא
בְּאַרְחָ קְשׁוּט. אוּלְיָף לִיה עֵיטָא הִיף
יְתוּב קָמִי מְאַרְיָה (לְכַשְׁלָה לְחַיִּי מְנַחֵם). וְאַפִּילוּ
יְתַגְזֹר עָלֵיהּ מוֹתָא, כֹּלָא יִתְבַטֵּל וַיִּסְתַּלַּק
מִגְּנִיה, וְלֹא שְׂרִיא עֲלוּי. (עֵיטָא דְּבַר נָשׁ כִּהָא
עֲלָמָא) וְעַל דָּא בְּעֵי לְאִשְׁתַּדֵּלָא בְּאוּרִייתָא
יְמָמָא וְלַיְלִי, וְלֹא יִתְעַדֵּי מִגְּנִיה, הָדָא הוּא
דְּכְתִיב, (יהושע א) וְהָגִיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאִי
אַעֲדִי מִגְּנִיה אוּרִייתָא, אוֹ אִתְפְּרֵשׁ מִגְּנִיה, כֹּלָּו
אִתְפְּרֵשׁ מִן חַיִּי.

תָּא חֲזִי, עֵיטָא דְּבַר נָשׁ כִּד אִיהוּ סְלִיק
בְּלִילִיא עַל עֲרִסִיה, בְּעֵי לְקַבֵּלָא עָלֵיהּ
עוֹל מַלְכוּתָא דְּלַעִילָא, בְּלִבָּא שְׁלִים.
וְלֹאֲקַדְמֵי לְמִימְסַר גְּבִייה פְּקֻדוֹנָא דְּנַפְשִׁיהּ.
וְהָא אוּקְמוּהָ, בְּגִין דְּכֹל עֲלָמָא טַעֲמִין טַעֲמָא
דְּמוֹתָא, דְּהָא אִילְנָא דְּמוֹתָא שְׂרִיא בְּעֲלָמָא,

וְכֹל רוּחֵי דְּבְנֵי נָשָׂא נִפְקִין, וְסִלְקִין וְאַתְטַמְרִין (כ"א וְאַתְמַסְרוֹ) גְּבִייה. וּבְגִין
דְּאִינוּן בְּפִקְדוֹנָא, כִּלְהוּ תִּיבִין לְאַתְרֵיהוּ.

תָּא חֲזִי, כִּד אִתְעַר רוּחַ צְפוֹן בְּפִלְגוּת לִילִיא, וְכִרְוָא נְפִיק. וְקוּדְשָׁא בְּרִיף

צפון פחצות הלילה, וכרוז
יוצא, והקדוש ברוך הוא בא לגן
עדן להשמעשע ברוחות
הצדיקים, או מתפננים (מתעוררים)
כל בני המלכה וכל בני ההיכל
לשבת את המלך הקדוש, ואז
כל אותם פקדונות של הרוחות
שנמסרו בידה, את כלם משיב
לבעליהם. ורב בני העולם
מתעוררים באותה שעה, והרי
פקדון של כלם משיב אליהם.

אותם שבני ההיכל העליון
עומדים בעמדם מתעוררים,
משפדלים בתשבחות התורה,
ומשפתפים בכנסת ישראל עד
שמאיר היום. כשמגיע הבקר,
היא וכל בני ההיכל (המלך), כלם
באים למלך הקדוש, והם
נקראים בני המלך והמלכה,
והרי פרשוה.

כשמגיע הבקר צריך לנקות
עצמו בכל ולחגר כלי מלחמתו
להשתדל עם המלך הקדוש,
שהרי בלילה השתדל במלכה.
כעת בא עם המלכה לזוג אותה
עם המלך.

בא לבית הכנסת, מטרה עצמו
בקרבתנות, משבח בתשבחות דוד
המלך, אוזח תפילין בראשו (בדוד
ובראשו) וציצית בכנפיו, אומר
"תהלה לדוד". והרי פרשוה,
מתפלל תפלה לפני רבונו,
בתפלה צריך לעמד, כמו (בזוהר)
מלאכים העליונים, להתחבר
עמם, שהם נקראים העומדים,
כמו שצאמר (זכריה א) ונתתי לך
מהלכים בין העומדים, ולכונן
רצונו לפני רבונו, ויתבע
בקשתו.

בא וראה, בשעה שאדם קם
בפחצות הלילה ממטחו להשתדל
בתורה, הכרוז קורא עליו
ואומר: (תהלים קלד) הנה ברכו את
ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה'

הוא אתי לגנתא דעדן לאשתעשעא ברוחיהון
דצדיקייא, פדין מתפווי (נ"א מתערי) כל בני
מטרוניתא, וכל בני היכלא, לשבחא ליה
למלכא קדישא. וכדין כל אינון פקדונין
דרוחין דאתמסרן בידה, פלהו אתיב
למאריהון. ורופא דבני עלמא מתערין
בההיא שעתא, והא פקדוניה דכלהו אתיב
לגבייהו.

אינון דבני היכלא עלאה קיימי בקיומיהו,
מתערי משתדלי בתושבחתא
דאורייתא, ומשפתפי בכנסת ישראל, עד
דנהיר יממא. פד אתי צפרא, היא, וכל בני
היכלא (המלכא) פלהו אתיין לגבי מלכא
קדישא, ואינון אקרון בגין דמלכא
ומטרוניתא. והא אוקמוה.

כד אתי צפרא, בעי לנקאה גרמיה בכלא,
ולמיזן זינייה, לאשתדלא עם מלכא
קדישא, דהא בליליא אשתדל במטרוניתא.
השתא אתיא עם מטרוניתא, לזוגא לה עם
מלכא.

אתי לבי כנישתא, מדפי גרמיה בקרבנין,
משבח בתושבחתיהו דדוד מלכא.
אחיד תפילין ברישיה, (ס"א בדיח וברשיה) וציצית
בגדפיה, אומר תהלה לדוד. והא אוקמוה,
צלי צלותא קמי מאריה, בצלותא בעי
למיקם, כגוונא (ס"א כוונא) דמלאכי עלאי,
לאתחברא בהדיהו, דאינון אקרון העומדים,
כמה דאת אמר, (זכריה א) ונתתי לך מהלכים בין
העומדים. ולכוונא רעותיה קמי מאריה,
ויתבע בעותיה.

הא חזי, בשעתא דבר נש קאים בפלגות
ליליא מערסיה, לאשתדלא באורייתא,
כרוזא קארי עליה ואמר, (תהלים קלד) הנה ברכו

בלילות. עכשו כשהוא עומד בתפלה לפני רבנו, אותו כרוז קורא עליו ואומר: ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה.

אחר שמסיים תפלה ברוזן (ועומד בעצה) לפני רבנו, הרי פרשה שצריך למסר נפשו ברוזן הלב לאותו מקום שצריך. וכמה עצות יש לאדם בכל. ובשעה שהתפלה קימת (הסימטה), כל אותם דבורים שמוציא אדם מפיו באותה תפלה, כלם עולים למעלה ובוקעים אווירים ורקיעים, עד שמגיעים לאותו מקום שמגיעים, ומתעשרים בראש המלך ועושים מהם עטרה. והרי פרשה החברים, תפלה שצריך לקדוש-ברוך-הוא, לכוון שתהיה תפלת תחנונים. מנין לנו? ממש, שכתוב ואתחנן אל ה'. זוהי תפלה מעלה.

בא וראה, מי שעומד בתפלה, צריך לכוון רגליו, ופרשיה. וצריך לכסות ראשו כמי שעומד לפני המלך, וצריך לכסות (לכסות) (לסתם) עיניו כדי שלא יסתכל בשכינה. ובספרו של רב המנונא סבא אמר, מי שפוקח עיניו בשעת התפלה או שלא מנמיך את עיניו לארץ, מקדים עליו מלאך המות, וכשתצא נפשו לא יסתכל באור השכינה ולא ימות בנשיקה. מי שמזלזל בשכינה הוא מתזלזל באותה שעה שהוא צריך אותה, זהו שכתוב (שמואל א-א)

כי מכבדי אכבד ובזי יקלו. זה מי שמסתכל בשכינה בשעה שהוא מתפלל. ואיך יכול להסתכל בשכינה? אלא לדעת שודאי השכינה עומדת לפניו. זהו שכתוב ויסב חזקיהו לפניו אל הקיר, ששם שורה השכינה.

את יי' כל עבדי יי' העמדים בבית יי' בלילות. השתא כד איהו קאים בצלותא קמי מאריה, ההוא כרוזא קארי עליה ואמר, ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה.

בחר דמסיים צלותא ברעו (וקאים בעיטא) קמי מאריה, הא אוקמוה, דבעי למימסר נפשיה ברעותא דלפא, לההוא אתר דאצטריך. וכמה עיטין אית ליה לבר נש בכלא. (דף ר"ט ע"ב) ובשעתא דצלותא קיימא (כ"א סוסיא), כל אינון מלין דאפיק בר נש מפומיה בההיא צלותא, פלהו סלקין לעילא, ובקעין אווירין ורקיעין, עד דמטו לההוא אתר דמטו ומתעטרו ברישא דמלפא, ועביד מנייהו עטרה. והא אוקמוה חברייא, צלותא דבעי בר נש לקודשא בריך הוא, לכוונא דיהא צלותא תחנונים. מנלן. ממש, דכתיב ואתחנן אל יי'. דא איהו צלותא מעליא.

הא חזי, מאן דקאים בצלותא, בעי לכוונא רגלוי, ואוקמוה. ובעי לחפיא רישיה, כמאן דקאים קמי מלפא. ובעי למכסיה (למכסיה) (כ"א לאסתמא) עינוי, בגין דלא יסתכל בשכינתא. ובספרא דרב המנונא סבא אמר, מאן דפקח עינוי בשעתא דצלותא, או דלא מאיך עינוי בארעא, אקדים עליה מלאך המות, וכד תיפוק נפשיה, לא יסתכל בנהירו דשכינתא, ולא ימות בנשיקה. מאן דמזלזל בשכינתא מתזלזל הוא בההוא שעתא דאצטריך ביה, הדא הוא דכתיב, (שמואל א ב) כי מכבדי אכבד ובזי יקלו.

הא מאן דאסתכל בשכינתא, בשעתא דאיהו מצלי. והיך יכול לאסתכלא בשכינתא. אלא לינדע דודאי שכינתא קיימא קמיה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה לח) ויסב חזקיהו לפניו

משום כך לא צריך להיות חוצץ בינו ובין הקיר, ופרשנה.

מי שעומד בתפלה צריך לסדר שבת רבונה בתחלה, ואחר כך יבקש בקשתו. שהרי משה כך אמר בתחלה, אפה החלות וגו', ולבסוף אעברה וגו'. רבי יהודה אמר, מה שונה פאן שכתוב אדנ"י בתחלה, באל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, ולבסוף יהו"ה, וקוראים אליהם? אלא הסדור כך הוא - מלמטה למעלה, ולהכליל מדת יום בלילה ומדת לילה ביום, ולזוג הכל כאחד כראוי.

אתה החלות להראות את עבדך. מה הראשית פאן? אלא ודאי משה ראשית היה בעולם להיות שלם בכל. ואם תאמר, יעקב היה שלם, והאילן השפלים למטה כמו למעלה - כך זה בודאי, אבל מה שהיה למשה לא היה לאדם אחר, שהרי התעטר בשלמות יתרה בכמה אלפים ורכבות מישראל, בתורה, במשפן, בכהנים, בלויים, בשנים עשר שבטים, גדולים ממנים עליהם, בשבעים סנהדרין. הוא השפלים בגוף שלם. אהרן לימין, נחשון לשמאל, והוא ביניהם.

משום זה את גדלך, מימין, זה אהרן. ואת ידך החזקה, משמאל, זה נחשון. והרי נתבאר משום כך משה היה ראשית בעולם. ואם תאמר, מי היה הסיים (שהרי משה היה הראשית)? הסיים הוא מלך המשיח, שהרי אז תמצא שלמות בעולם מה שלא היה פן לדורי דורות. באותו זמן תמצא שלמות למעלה ולמטה, ויהיו העולמות פלים בזווג אחד, ואז פתוב (וכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

אל הקיר, דתמן שארי שכנינתא. בגין כך לא בעיא למהוי חוצץ בינו ובין הקיר, ואוקמוה. מאן דקאים בצלותא, בעי לסדרא שבחא דמאריה בקדמיתא, ולבתר יתבע פעותיה. דהא משה הכי אמר בקדמיתא, אפה החלות וגו'. ולבסוף אעברה וגו'. רבי יהודה אמר, מאי שנא הכא דכתיב אדנ"י בקדמיתא, באל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, ולבסוף יהו"ה, וקרינן אליהם. אלא סדורא הכי הוא מתתא לעילא, ולא כלל לא מדת יום בלילה, ומדת לילה ביום ולזווגא פלא כחדא כדקא יאות.

אתה החלות להראות את עבדך. (דברים ג) מאי שירותא הכא. אלא ודאי משה שירותא הוה בעלמא, למהוי שלים בכלא. ואי תימא יעקב שלים הוה, ואילנא אשתלים לתתא כגוונא דלעילא. הכי הוא ודאי, אבל מה דהוה למשה, לא הוה לפר נש אחרא, דהא אתעטר בשלימו יתיר, בכמה אלף ורבבן מישראל, באורייתא, במשפנא, בכהנין, בלויאי, בתריסר שבטין, ורבבין ממנן עלייהו, בשבעין סנהדרין. הוא אשתלים בגופא שלים. אהרן לימינא, נחשון לשמאלא, הוא בינייהו.

בגין כך את גדלך, מימינא, דא אהרן. ואת ידך החזקה, משמאלא, דא נחשון. והא אתמר. בגין כך משה שירותא בעלמא הוה. ואי תימא מאן הוה סיומא (דהא משה שירותא הוה). סיומא מלכא משיחא הוא, דהא פדין ישתפח שלימו בעלמא, מה דלא הוה כן לדרי דרין. בההוא זמנא ישתפח שלימו לעילא ותתא, ויהוין עלמין פלהו בזווגא חד, פדין פתיב (וכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

וַיֹּאמֶר יי' אֵלַי רַב לָךְ אֵל תּוֹסֵף וְגו' (דברים ד)
 אָמַר רַבִּי חַיִּיא, אָמַר לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא לְמִשָּׁה, מִשָּׁה, רַב לָךְ דְּאִזְדוּוּגַת
 בְּשַׁכְיַנְתָּא, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה אֵל תּוֹסֵף, רַבִּי
 יִצְחָק אָמַר, רַב לָךְ בְּנֵהִירוּ דְשִׁמְשָׁא דְהַרְהוּ
 גַבְרָא, אֵל תּוֹסֵף, דְּהָא זְמַנָּא דְסִיְהָרָא מְטָא,
 וְסִיְהָרָא לֹא יָכִיל לְאַנְהָרָא, עַד דִּיתְפַּנִּישׁ
 שִׁמְשָׁא. אָבֵל וְצוּ אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקִיהוּ
 וְאַמְצָהוּ. אַנְתָּ דְהוּא שִׁמְשָׁא, בְּעֵי לְאַנְהָרָא
 לְסִיְהָרָא, וְהָא אֲתַמַּר.

וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי רַב לָךְ אֵל תּוֹסֵף
 וְגו'. אָמַר רַבִּי חַיִּיא, אָמַר לוֹ
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ- הוּא לְמִשָּׁה,
 מִשָּׁה, רַב לָךְ שְׁהַזְדוּגַת בְּשַׁכְיַנְתָּהּ,
 מִכָּאן וְאֵילָף אֵל תּוֹסֵף. רַבִּי
 יִצְחָק אָמַר, רַב לָךְ בְּאוּר הַשֶּׁמֶשׁ
 שְׁהִירָה לָךְ, אֵל תּוֹסֵף, שְׁהִירָה זְמַן
 הַלְבָנָה הַגִּיעַ, וְלִבְנָה לֹא יִכּוּלָה
 לְהֵאִיר עַד שִׁיתְכַנֵּס הַשֶּׁמֶשׁ.
 אָבֵל, וְצוּ אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקִיהוּ
 וְאַמְצָהוּ. אַתָּה, שְׁהוּא הַשֶּׁמֶשׁ,
 צְרִיף לְהֵאִיר לְלִבְנָה, וְהִירִי
 נַחְבָּאָר.

וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיַי' אֱלֹהֵיכֶם וְגו' (דברים ד) רַבִּי
 יוֹסִי אָמַר (תהלים קמד)
 אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁפְכָה לּוֹ וְגו'. אֲשֶׁרִי
 הָעַם שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּחַר
 בָּהֶם מִכָּל עַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים
 וּמַזְלוֹת, וְהֵעֵלָה אוֹתָם לְגוּרְלוֹ
 וּבְרָכָם בְּבְרָכְתּוֹ, בְּכַרְפַּת שְׁמוֹ,
 זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (ישעיה סא) כִּי הֵם זָרַע
 בְּרַךְ ה', בְּרַךְ יי' מִמֶּשׁ.

וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם
 וְגו'. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, (תהלים קמד)
 אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁפְכָה לּוֹ וְגו'. אֲשֶׁרִי
 הָעַם שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּחַר
 בָּהֶם מִכָּל עַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים
 וּמַזְלוֹת, וְהֵעֵלָה אוֹתָם לְגוּרְלוֹ
 וּבְרָכָם בְּבְרָכְתּוֹ, בְּכַרְפַּת שְׁמוֹ,
 זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (ישעיה סא) כִּי הֵם זָרַע
 בְּרַךְ ה', בְּרַךְ יי' מִמֶּשׁ.

תָּא חֲזִי, כָּל שְׂאָר עַמִּין דְּעֵלְמָא, יְהַב לֹון
 קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְרַבְרַבִּי מְמַנֵּן, דְּשִׁלְטִין
 עָלֵיהוּ. וְיִשְׂרָאֵל אַחִיד לֹון קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
 לְעַדְבֵיהּ, לְחוּלְקֵיהּ, לְאַתְאַחְדָּא בֵיהּ מִמֶּשׁ.
 וְיַהִיב לֹון אוּרִייתָא קִדְשָׁא, בְּגִין לְאַתְאַחְדָּא
 בְּשִׁמְיָהּ, (דף רס"א ע"א) וְעַל דָּא וְאַתֶּם הַדְּבָקִים
 בְּיַי', וְלֹא בְּמִמְנָא אַחְרָא כְּשְׂאָר עַמִּין, וְהָא
 אוּקְמוּהָ בְּכַמָּה אַתָּר.

בָּא וְרָאָה, אֶת כָּל שְׂאָר עַמִּי
 הָעוֹלָם וְנָתַן הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 לְמִמְנִים גְּדוֹלִים שְׁשׁוֹלְטִים
 עָלֵיהֶם, וְאֶת יִשְׂרָאֵל אַחִיד
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְגוּרְלוֹ
 וְלַחֲלִקּוֹ, לְהַאֲחִז בּוֹ מִמֶּשׁ. וְנָתַן
 לָהֶם תּוֹרָה קְדוּשָׁה כְּדִי לְהַאֲחִז
 בְּשְׁמוֹ, וְעַל זֶה וְאַתֶּם הַדְּבָקִים
 בְּה', וְלֹא בְּמִמְנָה אַחַר כְּשְׂאָר
 הָעַמִּים, וְהִירִי פְרִשׁוּהָ בְּכַמָּה
 מְקוֹמוֹת.

וַיְדַבֵּר יי' אֲלֵיכֶם מִתּוֹךְ הָאֵשׁ קוֹל דְּבָרִים אַתֶּם
 שׁוֹמְעִים וְגו' (דברים ד) אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר,
 הָאִי קָרָא אִית לְאַסְתַּפְלָא בֵיהּ, קוֹל דְּבָרִים,
 מָאִי קוֹל דְּבָרִים. אֶלָּא קוֹל דְּאַקְרִי דְבוּר, דְּכָל
 דְבוּרָא בֵיהּ תְּלִיא. וְעַל דָּא כְּתִיב, וַיְדַבֵּר ה'
 אֲלֵיכֶם, דְּהָא דְבוּר בְּאַתָּר דָּא תְּלִיא, לְהָאִי
 אַקְרִי קוֹל דְּבָרִים.

וַיְדַבֵּר ה' אֲלֵיכֶם מִתּוֹךְ הָאֵשׁ
 קוֹל דְּבָרִים אַתֶּם שׁוֹמְעִים וְגו'
 (דברים ד). אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר,
 בְּפִסְוִיק זֶה יֵשׁ לְהַסְתַּפְלָא. קוֹל
 דְּבָרִים, מַה זֶה קוֹל דְּבָרִים?
 אֶלָּא קוֹל שְׁנַקְרָא דְבוּר, שְׁכָל
 דְבוּר תְּלוּי בּוֹ. וְעַל זֶה כְּתוּב
 וַיְדַבֵּר ה' אֲלֵיכֶם, שְׁהִירִי דְבוּר
 בְּמִקּוֹם זֶה תְּלוּי, לְזֶה נְקַרָּא קוֹל
 דְּבָרִים.

אַתֶּם שׁוֹמְעִים, דְּשְׁמִיעָה לֹא תְּלִיא אֶלָּא

תלויה אלא בזה, משום ששמיעה תלויה בדבור, ומשום כך אתם שמעים. (אתם שמעים, שהשמיעה תלויה בדבור) והרי פרשה, (שמות כא) ורצע אדניו את אָזְנוֹ בַּמְרָצֵעַ, משום שפגם מקום שנקרא שמיעה, והוא דבור והוא שמיעה.

קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים. מה זה ותמונה? כמו שגאמר (במדבר יב) ותמונת ה' יביט. דבר אחר ותמונה - זה קול פנימי שלא היה נראה כלל. זולתי קול, זה קול אחר שאמרנו. ותמונה, למה נקרא כך? משום שכל תקון הגוף יוצא ממנה.

ואם תאמר, אחר נקרא גם כך - כן. שנה האחר התקון שלמטה ממנו יוצא. ומשום זה ה' עליונה ה' תחתונה. ה' עליונה - קול גדול ולא יסף (דברים ה), שלא פוסקים המבועים לעולמים, וכל אותם קולות נמצאים שם בשנתנה תורה לישראל, והכל יוצא מאותו קול פנימי של הכל, משום שבו תלוי הדבר.

זה שנקרא משנה תורה, משה מפי עצמו אמר אותם, והרי בארנו את הדבר. למה כך? אלא חכמה עליונה, כלל התורה נקראת, וממנה הכל יוצא באותו קול פנימי. אחר כך הכל מתישב ומתאחד במקום שנקרא עץ החיים, ובו תלוי כלל ופרט, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, והוא נקרא תורה ומשנה תורה. בהתחלה גבורה שלא פוסקת, ועכשו הכל כאחד. משום כך כאן באותם עשרת הדברות, הכל רשום בנא"ו, ולא תאנף, ולא תגב, ולא תענה, ולא תחמד, ולא תתאה, והרי פרשה.

אמר רבי יוסי, מה זה ולא תתאה, פנין שפתיב ולא תחמד,

כהאי. בגין דשמיעה בדבור תלוי. ובגין כך אתם שומעים. (ס"א אתם שומעים, דשמיעה בדבור תלוי) והא אוקמוה, (שמות כא) ורצע אדניו את אָזְנוֹ בַּמְרָצֵעַ, בגין דפגים אתרא דאקרי שמיעה, והוא דבור והוא שמיעה.

קול דברים אתם שומעים ותמונה אינכם רואים. מאי ותמונה. כמה דאת אמר (במדבר יב) ותמונת יי' יביט. דבר אחר ותמונה, דא קול פנימאה, דלא הוה מתחזי פלל. זולתי קול, דא קול אחרא דקאמרין. ותמונה, אמאי אקרי הכי. בגין דכל תקונא דגופא מיניה נפקא.

וא' תימא אחרא אקרי הכי נמי. אין. דהאי אחרא תקונא דלתתא מיניה נפקא, ובגין כך, ה' עלאה ה' תתאה, ה' עלאה, קול גדול ולא יסף, דלא פסקי מבועי לעלמין, וכל אינון קולות תמן אשתכחו כד אתייהיבת אורייתא לישראל. וכלא נפקא מההוא קול פנימאה דכלא, בגין דביה תלויא מלתא.

האי דאקרי משנה תורה, משה מפי עצמו אמרין. והא אוקימנא מלה. אמאי הכי. אלא חכמה עלאה, פללא דאורייתא אתקרי, ומנה נפקא כלא, בההוא קול פנימאה. לבתר מתישבא כלא ואתאחד, באתר דאקרי עץ החיים, וביה תלוי כלל ופרט, תורה שבכתב ושבעל פה, והוא אקרי תורה ומשנה תורה. בקדמיתא גבורה דלא פסיק, והשתא כלא כחדא. בגין כך הכא באלין עשרת הדברות, פלא רשים בנא"ו, ולא תנאף, ולא תגנוב, ולא תענה, ולא תחמוד, ולא תתאה, והא אוקמוה.

אמר רבי יוסי, מאי ולא תתאה, פנין דכתיב

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

ערכה של שעה

עלון 33
תשרי תשע"א